

Camilla Härtull

disputerade inom ämnet socialpolitik vid fakulteten för pedagogik och välfärdsstudier vid Åbo Akademi den 31 augusti 2018, och är verksam vid samma universitet. Artikeln baserar sig på hennes lectio praecursoria och doktorsavhandling *Essays on income and income poverty of Swedish speakers and Finnish speakers in Finland.*

Svenskspråkiga kan vara både rikare och fattigare än finskspråkiga

Resultaten visar att par där båda parter har svenska som modersmål och kvinnan inte längre är i barnafödande ålder har 25 procent högre inkomster än andra par. Inkomstskillnaderna kan främst relateras till mannens inkomster, och ungefär hälften av skillnaderna förklaras av att svenskspråkiga män med svenskspråkig partner är högre utbildade än män i andra par.

Samtidigt är inkomstfattigdom i genomsnitt något vanligare i den svenskspråkiga befolkningen än i den finskspråkiga. Sedan början av 1990-talet har den svenskspråkiga befolkningens relativa ekonomiska position i den nedre delen av inkomstfördelningen ändå förbättrats avsevärt.

Inkomster och inkomstskillnader är ämnen som tenderar att beröra när de förs på tal, i synnerhet om diskussionen vidareutvecklas till att omfatta ekonomisk ojämlikhet. Måhända för att det i grunden handlar om vad vi som människor anser vara rättvist och inte rättvist. En fullständigt jämn fördelning av inkomsterna är naturligtvis varken möjlig eller kanske ens önskvärd. Problemet med en ojämlik fördelning är ändå att somliga av dem som befinner sig i den nedre delen av inkomstfördelningen helt enkelt har för lite för att kunna uppnå en fullvärdig levnadsstandard. Inkomstojämlikhet är därmed nära förknippat med fattigdom.

Varken inkomster eller fattigdom fördelas jämnt mellan individer och grupper i samhället. Internationell forskning visar att en ojämlik fördelning är obestridlig till exempel när man jämför grupper med olika etnisk bakgrund – i regel är folkgrupper som utgör majoritet gynnade i inkomstfördelningen medan personer från mindre grupper är överrepresenterade bland låginkomsttagarna. Det finns ändå några undantag härvidlag, och ett av dem står att finna i Finland. I tidigare studier av de två infödda etnolingvistiska grupperna, finskspråkiga och svenskspråkiga, har den numerära minoriteten, alltså de svenskspråkiga, visat sig vara privilegierade. Det här gäller inte bara inkomster och förmö-

genhet, utan också en mängd andra områden. De svenskspråkiga är både friskare (Reini & Saarela, 2017) och lever längre än de finskspråkiga (Finnäs, 2002; Koskinen & Martelin, 2003; Saarela & Finnäs, 2005, 2006b, 2010) och skillnaderna beror varken på socioekonomiska, demografiska eller geografiska faktorer (Koskinen & Martelin, 2003; Martelin, 1994; Reini & Saarela, 2017). Svenskspråkiga är också högre utbildade än finskspråkiga, även om de regionala skillnaderna är större än de etnolingvistiska (Saarela & Finnäs, 2003a). Arbetslöshet förekommer i lägre grad bland svenskspråkiga än bland finskspråkiga, något som inte förklaras av skillnader i humankapital eller lokala arbetsmarknadsförhållanden (Saarela & Finnäs 2002; 2003b; 2006a). Andelen skilsmässor är också lägre bland enspråkigt svenska par än andra par (Saarela & Finnäs, 2014). Beträffande inkomst- och förmögenhetsskillnader mellan de två grupperna, har svenskspråkiga historiskt sett varit överrepresenterade i vissa högre socioekonomiska kategorier och i den övre delen av inkomstfördelningen, även om majoriteten av dem har fått sin utkomst från industriarbete, jordbruk och fiske (McRae, 1999; Saarela, 2004). Tidigare forskning visar också att svenskspråkiga är förmögnare än finskspråkiga, även om regionala skillnader existerar (Saarela, 2004; 2006). I huvudstadsregionen förtjänar svenskspråkiga män mer än finskspråkiga män, vilket till en stor del beror på skillnader i utbildning och ålder (Saarela & Finnäs, 2004). Också när det gäller inkomstskillnaderna finns det regionala olikheter och på sina håll är inkomsterna högre bland de finskspråkiga.

Nästan helt utforskat område

Trots att den svenskspråkiga befolkningen i Finland varit väl utforskad, och man känner till en del om inkomstskillnaderna mellan de två etnolingvistiska grupperna, så har de svenskspråkigas position i den nedre delen av inkomstfördelningen varit ett så gott som helt utforskat område. En studie av utkomststödtagande, en grov indikator på fattigdom, bland arbetslösa i Vasa har visat att benägenheten att lyfta utkomststöd är större bland finskspråkiga än bland svenskspråkiga (Saarela, 2002). Bortsett från den undersökningen har det alltså saknats kunskap om

”Arbetslöshet förekommer i lägre grad bland svenskspråkiga än bland finskspråkiga, något som inte förklaras av skillnader i humankapital eller lokala arbetsmarknadsförhållanden. Andelen skilsmässor är också lägre bland enspråkigt svenska par än andra par.”

låginkomsttagande och inkomstfattigdom bland svenskspråkiga. Dessutom är tidigare forskning i etnolingvistiska inkomstskillnader utförd på individnivå, medan studier på hushållsnivå saknats. Detta ligger till grund för min doktorsavhandling, i vilken jag har studerat inkomst- och inkomstfattigdomsskillnader mellan svensk- och finskspråkiga i arbetsför ålder, samt hur språkbakgrund och arbetsmarknadsposition hör samman med inkomstfattigdom i barnhushåll. Syftet har dels varit att med hjälp av registerdata undersöka etnolingvistiska inkomstskillnader på hushållsnivå, dels att studera finsk- och svenskspråkiga ur ett låginkomstperspektiv. Även internationellt sett är forskning i etnolingvistiska inkomst- och fattigdomsskillnader intressant med tanke på att det är två infödda grupper med lika konstitutionella rättigheter som jämförs. Frågan om diskriminering och ojämlika möjligheter är därmed inte lika relevant som den är när man jämför grupper vars utgångsläge inte är likvärdigt.

Även om internationell forskning visar att ekonomisk ojämlikhet är ett faktum när man jämför hushåll med olika etnisk bakgrund, så finns det naturligtvis många andra faktorer som också påverkar risken för att ha låga inkomster. Att vara arbetslös eller stå utanför arbetskraften hör till de starkaste fattigdomsdeterminanterna. När det gäller barnfattigdom så spelar föräldrarnas position på arbetsmarknaden följaktligen en viktig roll. Ett tredje syfte med avhandlingen har därför varit att analysera inte bara hur inkomstfattigdom i barnhushåll är relaterad till föräldrarnas etnolingvistiska bakgrund, utan också till föräldrarnas arbetsmarknadsposition, och huruvida eventuella samband varierat över tid. Samtliga studier

av inkomster och inkomstfattigdom baserar sig på beskattningsbar inkomst.

Allt fler barn ligger i riskzonen

Barnfattigdom är ett ämne som engagerat mängder av forskare de senaste två årtiondena, både i Finland och internationellt. Fenomenet i sig är inget nytt, redan på 1800-talet konstaterade den engelske sociologen Seebohm Rowntree att vissa åldersgrupper löper en förhöjd risk att vara fattiga, och att till dessa hör de allra yngsta barnen. Ännu i slutet av 1960-talet bodde vart femte finländskt barn i ett låginkomsthushåll. Därefter minskade andelen och år 1994, i slutskedet av den djupa ekonomiska krisen, var barnfattighetsgraden historiskt sett den lägsta någonsin, eller lite över fyra procent. Samtidigt som högkonjunkturen tog vid i mitten av 1990-talet efter depressionen började också barnfattighetsgraden att öka. I början av 2000-talet fick man på allvar upp ögonen för problemet, och fenomenet med fattiga barn blev en del av den samhällliga debatten. Detta till trots fortsatte andelen fattiga barn att öka. År 2007 var barnfattighetsgraden tolv procent och hade därmed tredubblats sedan 1994. Sedan dess har den minskat något och har de senaste åren legat på runt tio procent. Siffrorna baserar sig på uppgifter från Statistikcentralen, som mäter låginkomsttagande på basis av disponibel inkomst.

Även om barnfattighetsgraden i Finland är låg ur ett internationellt perspektiv sett, är det ett faktum att vart tionde barn ligger i riskzonen. De omständigheter som ökar risken för barnfattigdom är många och härrör sig ur bland annat familjestruktur och arbetsmarknadsposition. Det är välkänt att risken för barnfattigdom ökar avsevärt om föräldrarna är arbetslösa eller står utanför arbetskraften. Till personer utanför arbetskraften hör bland annat studerande, de som är arbetsoförmögna, samt föräldrar som vårdar sina barn hemma efter föräldraledigheten. Tidigare studier från Finland visar att i hälften av de barnfamiljer som kategoriseras som fattiga hade ingen av familjemedlemmarna arbete (Salmi, Sauli & Lammi-Taskula, 2009). Det har ändå varit oklart i vilken utsträckning föräldrarnas arbetsmarknadsposition är relaterad till barnfattigdom, och i synnerhet hur det här sambandet va-

rierat över tid. Det här är en kunskapslucka jag haft som mål att fylla. Avhandlingen står därmed på två grundpelare: etnolingvistiska grupper och inkomstfattigdom, eller det som också benämns låginkomsttagande.

Fattigdom ett omtvistat begrepp

I mina studier av finsk- och svenskspråkiga har jag använt benämningen etnolingvistisk först och främst för att den syftar på grupper som delar både språk och kultur, vilket ju är fallet med grupperna i fråga. Etnolingvistisk är också ett begrepp som är mer gångbart internationellt jämfört med det ofta använda ordet språkgrupp, som i och för sig är korrekt men fungerar bättre i en nordisk kontext, där man med större sannolikhet känner till situationen i Finland. Den svenskspråkiga befolkningen i Finland uppfyller också de krav som generellt ställs för att en grupp ska kunna benämnas som etnisk. Jag har dock avstått från att beteckna finsk- och svenskspråkiga som etniska grupper bland annat på grund av att det idag tenderar att saknas konsensus om vad som egentligen avses med en etnisk grupp.

Ett annat begrepp vars definition det definitivt inte råder någon samstämmighet om, och som vid sidan av etnolingvistisk utgör avhandlingens andra grundpelare, är fattigdom. Begreppet är synnerligen omtvistat och saknar en entydig vetenskaplig definition som det skulle råda total enighet om. Därmed finns inget uppenbart svar på frågan vad fattigdom är eller vem som ska klassificeras som fattig. Vad som däremot finns är etablerade sätt att definiera och mäta fattigdom – tillvägagångssätt som blivit allmänt vedertagna och används i en stor del av fattighetsforskningen. I teorin är det många frågor man bör ta ställning till när fattigdom ska definieras och mätas. Ska man till exempel se på fattigdom ur ett absolut perspektiv, och med begreppet syf-

”Även om barnfattighetsgraden i Finland är låg ur ett internationellt perspektiv sett, är det ett faktum att vart tionde barn ligger i riskzonen.”

ta på dem vars överlevnad står på spel? Eller är fattigdom det som begränsar möjligheten till normalt socialt agerande, och därmed relativt till sin karaktär? Ska fattigdom mätas utgående från inkomster, eller utifrån ett hushålls möjligheter att konsumera?

I praktiken är det ändå tillgången till data som i de flesta fall avgör hur man går tillväga. I västvärlden är information om inkomster mycket mer lättillgänglig än information om konsumtion, och de inkomstbaserade metoderna därmed i omfattande användning, trots att de kritiserats bland annat med motiveringen att fattigdom handlar om så mycket mer än pengar. I allmänhet grundar sig dessa mätmetoder på disponibel inkomst, det vill säga den inkomst som kvarstår efter att man beaktar både erhållna och betalda transfereeringar. Mitt sätt att mäta fattigdom avviker en del från de etablerade metoderna, eftersom det grundar sig på beskattningsbara inkomster. Därmed tas varken icke beskattningsbara inkomstöverföringar eller inkomstbeskattningens omfördelnde effekt i beaktande. Att mäta fattigdom enligt rådande praxis var inte möjligt för min del, på grund av att disponibel inkomst inte framgår av de data jag använt mig av, men som bäst lämpar sig för jämförelser av finsk- och svenskspråkiga.

Skillnader relateras till mannens inkomster

Inkomstskillnaderna mellan svensk- och finskspråkiga undersöktes på hushållsnivå och studien begränsades till huvudstadsregionen och år 2011. Resultaten visar att endogama (båda parter har samma modersmål) svenska par har 25 procent högre inkomster än andra par, det vill säga endogama finskspråkiga par och exogama (parterna har olika modersmål) par. Inkomstskillnaderna kan främst relateras till mannens inkomster, och ungefär hälften av skillnaderna förklaras av att svenskspråkiga män med svenskspråkig partner är högre utbildade än män i andra par. Studien fokuserar på par där största delen av kvinnorna inte längre är i barnafödande ålder och därmed inte har lägre inkomster på grund av föräldraledigheter eller vård av små barn. Trots att kvinnorna i de svenskspråkiga paren är högre utbildade än andra kvinnor, så påverkar deras utbildningsnivå inte inkomstskillnaderna mellan

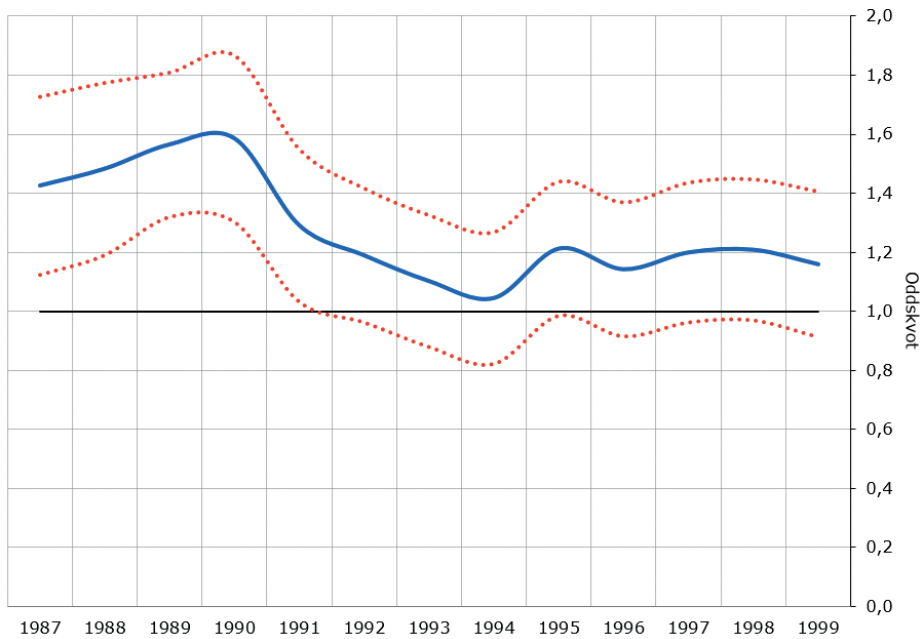
svenskspråkiga par och andra par. Anmärkningsvärt är också att även om kvinnorna förtjänar ungefär 40 procent av inkomsterna i alla kompositioner av par så kan inkomstskillnaden bara relateras till mannens inkomster.

Resultaten antyder att upprätthållande av en social position genom endogama förhållanden kan i termer av inkomster inte bara öka ojämlikheten mellan hushållen, utan också bidra till ökad ojämlikhet mellan kvinnor och män. De etnolingvistiska inkomstskillnaderna kan eventuellt vara associerade med kulturella preferenser och normer som är specifika för den svenskspråkiga befolkningen, och som kan vara nedärvda av tidigare generationer. Det är också möjligt att de sammanhang och miljöer inom vilka parbildning sker skiljer sig åt mellan låg- och högutbildade svenskspråkiga. Vidare kan endogami bland högutbildade svenskspråkiga tänkas vara ett sätt att upprätthålla gruppen, och även bero på den svenskspråkiga befolkningens låga benägenhet att flytta inom landet kombinerat med dess höga grad av social integration.

Risken för låga inkomster har ökat

Analyserna av sambandet mellan arbetsmarknadsposition och inkomstfattigdom i barnhushåll utfördes för hela landet åren 1987–2011 och visar att risken för att ha låga inkomster har ökat avsevärt sedan mitten av 1990-talet både i ensam- och i tvåförsörjarhushåll. Ökningen är synnerligen kraftig i hushåll där föräldrarna är arbetslösa eller står utanför arbetskraften jämfört med hushåll där föräldrarna har arbete. Ett allt mer tudelat samhälle kan vara en orsak till de markant ökade fattigdomsskillnaderna mellan hushåll utan arbete och hushåll med arbete. En annan trolig förklaring står att finna i nivån på det grundläggande socialskyddet, som halkat långt efter utvecklingen av nivån på förvärvsinkomsterna under 1990- och 2000-talet.

Inkomstfattigdom bland finsk- och svenskspråkiga analyserades på både individnivå (1987–1999) och hushållsnivå (1987–2011) och undersökningarna begränsades till tvåspråkiga och enspråkigt svenska delar av landet, med undantag för Åland som exkluderades ur studierna. Resultaten visar att inkomstfattigdom i genomsnitt är något vanligare i den svenskspråkiga befolkning-

Figur 1. Oddskvoten för inkomstfattigdom mellan svenskspråkiga och finskspråkiga män i åldern 40–55 år i huvudstadsregionen 1987–1999.

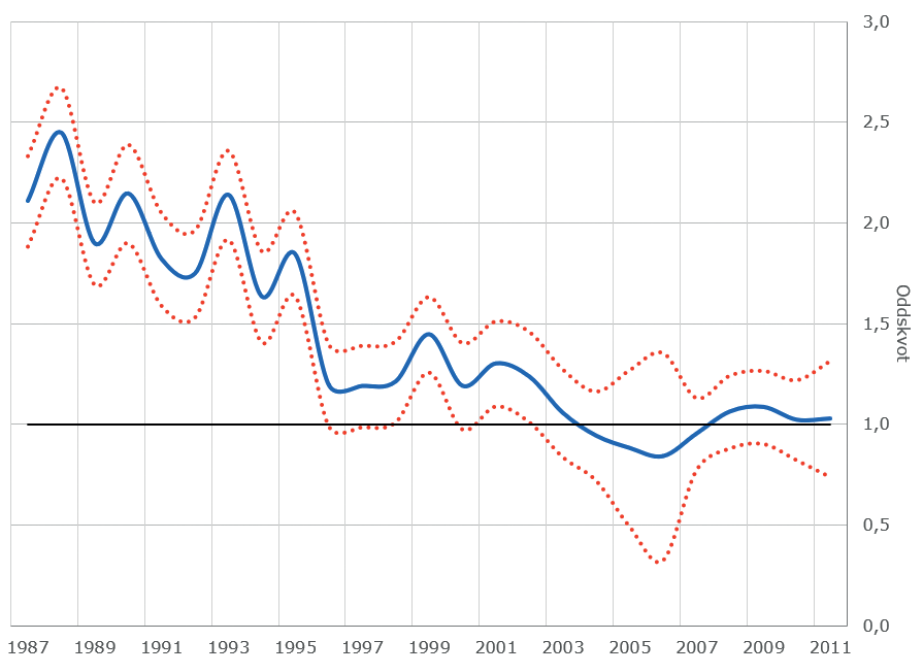
Oddskvoten är ett mått på skillnaden i risken att vara fattig i de bägge grupperna. Kvoten 1 anger att sannolikheten att vara fattig är lika stor i bägge grupperna och kvoten 2 att sannolikheten att vara fattig ungefärligt är dubbelt större för svenskspråkiga.

en än i den finskspråkiga, också när man kontrollerar för utbildningsnivå och andra observerbara egenskaper. Resultaten påverkas inte heller av skillnader i arbetsmarknadsstatus, trots

”Resultaten visar att inkomstfattigdom i genomsnitt är något vanligare i den svenskspråkiga befolkningen än i den finskspråkiga, också när man kontrollerar för utbildningsnivå och andra observerbara egenskaper. Resultaten påverkas inte heller av skillnader i arbetsmarknadsstatus, trots att arbetslöshet förekommer i lägre grad bland svenskspråkiga än bland finskspråkiga.”

att arbetslöshet förekommer i lägre grad bland svenskspråkiga än bland finskspråkiga. Sedan början av 1990-talet har den svenskspråkiga befolkningens relativa ekonomiska position i den nedre delen av inkomstfördelningen ändå förbättrats avsevärt. På individnivå är detta speciellt tydligt utanför huvudstadsregionen, men även bland personer över 40 år i huvudstadsregionen. Som exempel kan nämnas män över 40 i huvudstadsregionen; risken för att vara fattig var över 40 procent högre hos svenskspråkiga än finskspråkiga i slutet av 1980-talet, medan den tio år senare var 20 procent högre (Figur 1).

När det gäller hushåll med barn är den positiva utvecklingen för de endogama svenskspråkiga hushållens del påtaglig före ingången av 2000-talet (Figur 2), och de etnolingvistiska skillnaderna i inkomstfattigdom numera så gott som obefintliga. Mönstret för exogama hushåll är mer otydligt och visar att deras fattigdomsrisk under hela studieperioden låg på ungefär samma nivå som den för endogama finskspråki-

Figur 2. Oddskvoten för inkomstfattigdom mellan endogama svenskspråkiga och endogama finskspråkiga tvåförsörjarhushåll i Svenskfinland 1987–2011.

ga hushåll. Resultaten för ensamförsörjarhushåll ändras bara marginellt när man beaktar utbildningsnivå och andra observerbara egenskaper. I tvåförsörjarhushåll förklarar skillnader i boenderegion däremot en stor del av fattigdomsskillnaderna mellan endogama svenskspråkiga och endogama finskspråkiga hushåll speciellt fram till början av 2000-talet.

Språkkunskaper och nätverk hjälper

En förklaring till de svenskspråkigas relativa förbättrade ekonomiska position i den nedre delen av inkomstfördelningen kan vara att finskspråkiga i högre grad än svenskspråkiga arbetat inom tillverkning och annan industri som drabbades hårt av den ekonomiska depressionen på 1990-talet, då en stor del av arbetena inom dessa branscher försvann. Även om skillnader i arbetsmarknadsposition inte förklarar fattigdomsskillnaderna mellan de etnolingvistiska grupperna, kan de svenskspråkigas ekonomiska situation under perioden i fråga direkt ha gynnats av latenta fakto-

rer såsom språkkunskaper och sociala nätverk. I barnhushåll med två försörjare förklaras den relativt sett förbättrade ekonomiska ställningen bland svenskspråkiga delvis av boenderegion. Detta beror i sin tur på att fattigdomsgraden ökade mindre på landsbygden än i städerna under 1990-talet, och att områden med en stor andel svenskspråkiga ofta är rurala. Speciellt tydliga är resultaten när man ser på Österbotten, där ökningen av fattigdomsgraden bland svenskspråkiga tvåförsörjarhushåll var minimal, medan den bland finskspråkiga dito var avsevärd. Resultaten bekräftas även av tidigare forskning som visar att inkomstjämligheten mellan landsbygd och stad, och mellan huvudstadsregionen och övriga regioner, minskade fram till mitten av 1990-talet (Loikkanen et al. 1998; Loikkanen et al. 2000). Eftersom ensamförsörjarskap har varit mindre vanligt på landsbygden, förklaras de minskade fattigdomsskillnaderna mellan svensk- och finskspråkiga ensamförsörjarhushåll följaktligen inte av boenderegion.

Trots att de svenskspråkigas relativa ekonomiska position förbättrats över tid, var de med något större sannolikhet inkomstfattiga jämfört med finskspråkiga under 1990-talet och så gott som hela 2000-talet. Sociala nätverk och social samhörighet kan visserligen ha hjälpt den svenskspråkiga befolkningen med låga inkomster att förbättra sin ekonomiska position, men de är också faktorer som kan ha en annan funktion om man ser på dem i relation till benägenheten att flytta inom landet. Eftersom den interna mobiliteten är lägre i den svenskspråkiga befolkningen än i den finskspråkiga (Saarela 2006), är det möjligt att svenskspråkiga inte gärna flyttar för att hitta bättre betalda jobb som skulle ta dem ur fattigdomen. Därigenom kan social integration också ha hindrat svenskspråkiga i den nedre delen av inkomstfördelningen att förbättra sin ekonomiska position.

Allvarliga följder av inkomst- ojämlikhet

Konsekvenserna av fattigdom är ofta svåra och omspänner allt från marginalisering och en otillräcklig levnadsstandard till fysisk och psykisk ohälsa. Inkomstojämlikhet mellan folkgrupper kan i sin tur leda till konflikter mellan grupperna, till politisk ojämlikhet som baserar sig på etnicitet, och till policyn som diskriminerar vissa grupper. Inkomstojämlikhet och fattigdom kan med andra ord ha allvarliga följder både för individen och för samhället, och hör därmed till socialvetenskapernas svåraste utmaningar. Jag har undersökt skillnader i inkomster och inkomstfattigdom mellan folkgrupper i en kontext där grupperna är infödda och har lika konstitutionella rättigheter, och lyft fram frågor i synnerhet i anslutning till inkomster och inkomstfattigdom i den finsk- och svenskspråkiga befolkningen som man tidigare inte fäst vikt vid. Resultaten från avhandlingen kan ses reflektera en demokratisk välfärdsstat som erbjuder finsk- och svenskspråkiga jämlikhet i utfall, men i vilken barnfamiljer sedan medlet av 1990-talet löper en allt högre risk för att ha låg beskattningsbar inkomst.

I kommande forskning i inkomst- och fattigdomsskillnader mellan de etnolingvistiska grupperna kunde man med fördel koncentrera sig på de dynamiska processerna. Frågor av intres-

”Inkomstojämlikhet och fattigdom kan med andra ord ha allvarliga följder både för individen och för samhället, och hör därmed till socialvetenskapernas svåraste utmaningar.”

se är om det finns skillnader mellan finsk- och svenskspråkiga när det gäller fattigdomens varaktighet eller hur fattigdom, men också välstånd, överförs mellan generationerna. Eftersom äktenskap mellan finsk- och svenskspråkiga ökat märkbart över tid, vore det skäl att i allt högre grad fokusera på tvåspråkiga familjer och individer. Av intresse är till exempel hur äktenskap över språkgränserna påverkar barnens och till och med barnbarnens positionering inte bara vad den ekonomiska situationen gäller, utan också inom andra områden såsom utbildning och arbetsmarknad.

Referenser

- Finnäs, F. (2002). How long do Swedishspeaking Finns live? A comment on the paper by Hyyppä and Mäki. *Health Promotion International*, 17, 287–290.
- Koskinen, S. & Martelin, T. (2003). Why is mortality low among the Swedishspeaking minority in Finland? *Yearbook of Population Research in Finland*, 39, 15–32.
- Loikkanen, H.A., Rantala, A. & Sullström, R. (1998). Regional income differences in Finland, 1966–96. VATT-Discussion Papers 181. Helsinki: Governmental Institute for Economic Research.
- Loikkanen, H.A., Riihelä, M. & Sullström, R. (2000). Kaupunkien, taajamien ja maaseudun väliset ja sisäiset tulo- ja kulutuserot. VATT-keskustelualoitteita 213. Helsinki: Valtion taloudellinen tutkimuskeskus.
- Martelin, T. (1994). Differential mortality at older ages. Sociodemographic mortality differences among the Finnish elderly. Dissertation, Publications of the Finnish Demographic Society, No. 16. Helsinki: Finnish Demographic Society.
- McRae, K. (1999). *Conflict and Compromise in Multilingual Societies: Finland*. Helsinki: Finnish Academy of Science and Letters.
- Reini, K. & Saarela, J. (2017). Differences in sickness allowance receipt between Swedish speakers and Finnish speakers in Finland: A registerbased study. *Finnish Yearbook of Population Research*, 52, 43–58.
- Saarela, J. (2002). Språkgruppskillnader i utkomststödstagande. *Ekonomiska Samfundets Tidskrift*, 55(2), 89–97.
- Saarela, J. (2004). De förmögna finlandssvenskarna? *Janus* 12(1), 80–96.
- Saarela, J. (2006). Wealth in Two Ethnic Groups: The Role of Internal Migration Background. *Finnish Yearbook of Population Research*, 42, 43–64.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2002). Ethnicity and Unemployment in Finland. *Ethnic Studies Review*, 25(1), 26–37.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2003a). Social background and education of Swedish and Finnish speakers in Finland. *European Journal of Education* 38(4), 445–56.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2003b). Unemployment and native language: The Finnish case. *Journal of Socio-Economics* 32(1), 59–80.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2004). Interethnic Wage Variation in the Helsinki Area. *Finnish Economic Papers*, 17(1), 35–48.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2005). Mortality inequality in two native population groups. *Population Studies*, 59(3), 313–320.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2006a). Can the low unemployment rate of Swedish speakers in Finland be attributed to structural factors? *Journal of Socio-Economics* 35(3), 498–513.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2006b). Regional mortality variation in Finland: a study of two population groups. *Genus* 62(2), 169–211.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2010). Mortality variation by birth region and ethnicity: An illustration based on the Finnish population register. *Human Biology* 82(1), 1–15.
- Saarela, J. & Finnäs, F. (2014). Transitions within and from ethno-linguistically mixed and endogamous first unions in Finland. *Acta Sociologica*, 57(1), 77–92.
- Salmi, M., Sauli, H. & Lammi-Taskula, J. (2009). Lapsiperheiden toimeentulo. I verket J. Lammi-Taskula, S. Karvonen and S. Ahlström (Toim.), *Lapsiperheiden hyvinvointi 2009* (s. 78–93). Helsinki: Terveyden ja hyvinvoinnin laitos.